

Sygn. akt VIII C 2202/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 18 września 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2019 roku w Ł.

sprawy z powództwa Miasta Ł.- (...) w Ł.

przeciwko (...) spółka z o.o. w Ł.

o zapłatę

1. oddala powództwo,
2. zasądza od powoda Miasta Ł.- (...) w Ł. na rzecz pozwanego (...) spółka z o.o. w Ł. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2202/18

UZASADNIENIE

W dniu 30 sierpnia 2018 roku powód Miasto Ł. – (...) w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu (...) Sp. z o.o. w Ł. powództwo o zapłatę kwoty 5.449,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2018 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 5 kwietnia 2016 roku zawarł z pozwanym, jako pracodawcą, umowę o refundację części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody i składki na ubezpieczenie społeczne, w wysokości 1.800 zł (kwota dofinansowania za pełen miesiąc kalendarzowy), skierowanego bezrobotnego do 30-go roku życia. Na mocy zawartej umowy pozwany obowiązany był do zatrudnienia osoby bezrobotnej skierowanej przez UP oraz utrzymania tego zatrudnienia przez okres 24 miesięcy. Obowiązany był również do informowania powoda o każdym przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym, o zmianach w zawartej z bezrobotnym umowie o pracę, a także do przyjęcia do pracy w terminie 30 dni od dnia ustania stosunku pracy ze skierowanym bezrobotnym kolejnego bezrobotnego skierowanego przez powoda. W przypadku nie utrzymania zatrudnienia przez okres 24 miesięcy pracodawca zobowiązany był do zwrotu udzielonej refundacji wraz z odsetkami liczonymi od pierwszej wypłaty dofinansowania, proporcjonalnie do okresu nie utrzymania zatrudnienia. W niniejszej sprawie pozwanemu wypłacono tytułem refundacji kwotę 25.500,96 zł, przy czym pierwsza wypłata miała miejsce w dniu 21 września 2016 roku. Pozwany utrzymał stanowisko pracy przez okres 574 dni, a zatem do zwrotu pozostawała kwota 5.449,56 zł. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie wykonał powyższego obowiązku.

(pozew k. 3-7)

W dniu 6 września 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 8152/18), którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Nie kwestionując faktu zawarcia przedmiotowej umowy oraz jej postanowień pozwany wyjaśnił, iż zgodnie z treścią zgłoszenia krajowej oferty pracy, stanowiącego załącznik do wniosku o refundację, osoba starająca się o zatrudnienie u niego na stanowisku technik informatyk winna spełniać następujące kryteria: wykształcenie średnie techniczne, minimum 3-miesięczny staż pracy na stanowisku instalatora systemów alarmowych, wpis na listę prowadzoną przez komendanta wojewódzkiego Policji w charakterze kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego. Wskazane kwalifikacje, doświadczenie i uprawnienia były konieczne do wykonywania pracy na przedmiotowym stanowisku pracy. Przy realizacji pierwszego wniosku o zatrudnienie kandydat spełniał wszystkie kryteria i został zatrudniony. W dniu 31 października 2017 roku pracownik ten rozwiązał umowę, o czym pozwany zawiadomił powoda załączając świadectwo pracy. W okresie 15-28 listopada 2017 roku powód skierował do pozwanego 5 osób bezrobotnych, z których jednak żadna nie spełniała kryteriów określonych w zgłoszeniu krajowej oferty pracy. W konsekwencji uznać należy, że brak zatrudnienia w/w osób nastąpił z przyczyn leżących po stronie powoda. W ocenie pozwanego sam brak zatrudnienia nie może być postrzegany, jako niewykonanie umowy, skoro profile kierowanych przez powoda osób nie były zgodne z tymi, na jakie powód zgodził się przy podpisywaniu umowy.

(nakaz zapłaty k. 23, sprzeciw k. 32-38)

W toku dalszego procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 78-81, k. 94-95, pismo procesowe k. 84-85, k. 87-89)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany (...) Sp. z o.o. zawarł w dniu 5 kwietnia 2016 roku ze stroną powodową umowę nr (...) o refundację części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społecznie skierowanych bezrobotnych do 30-go roku życia. Na mocy umowy powód zobowiązał się skierować do pozwanego jednego bezrobotnego, którego kwalifikacje odpowiadają wymaganiom określonym we wniosku, na stanowisko technik informatyk, na okres 12 miesięcy, tj. od dnia 6 kwietnia 2016 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku (§ 1 pkt 3 i 4). Pozwany zobowiązał się w szczególności do: zawarcia z bezrobotnym skierowanym przez Urząd umowy o pracę na okres co najmniej 24 miesięcy w pełnym wymiarze czasu pracy i dostarczenia do (...) kopii zawartej umowy o pracę wraz ze skierowaniem (§ 2 pkt 1), informowania (...) w terminie 7 dni o każdym przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym oraz zmianach w zawartej z bezrobotnym umowie o pracę (§ 2 pkt 3), przekazywania do (...) kopii świadectw pracy w przypadku wymienionym w § 2 pkt 3 umowy, w terminie 7 dni licząc od dnia ustania stosunku pracy (§ 2 pkt 4), utrzymania w zatrudnieniu skierowanego bezrobotnego przez okres objęty refundacją oraz okres 12 miesięcy po zakończeniu tej refundacji (§ 2 pkt 5), przyjęcia do pracy w terminie 30 dni, od dnia ustania stosunku pracy ze skierowanym bezrobotnym, kolejnego bezrobotnego skierowanego przez Urząd w miejsce osoby na miejsce osoby, z którą stosunek pracy ustał i zawarcia z nim umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu, na co najmniej okres uzupełniający (§ 2 pkt 6), zapłaty odsetek ustawowych naliczonych w przypadku uchybienia terminowi płatności jakichkolwiek należności na rzecz (...) wynikających z niniejszej umowy (§ 2 pkt 9). Obowiązkiem (...) było refundowanie wnioskodawcy w okresie wskazanym w § 1 pkt 3 części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społecznie skierowanych bezrobotnych w wysokości 1.800 zł i składki na ubezpieczenie społeczne od tej kwoty (§ 3 pkt 1). Niewywiązanie się z warunku zatrudnienia skierowanego bezrobotnego przez okres 24 miesięcy, rodziło po stronie pracodawcy obowiązek zwrotu uzyskanej refundacji w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania z (...) (§ 4 pkt 4). W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego, rozwiązania z nim

umowy o pracę na podstawie art. 52 k.p. lub wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 12 miesięcy, przypadających po ustaniu refundacji, Urząd kierował na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego. W przypadku odmowy przyjęcia skierowanego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, wnioskodawca zwracał uzyskaną pomoc w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania z (...). W przypadku braku możliwości skierowania bezrobotnego przez Urząd na zwolnione stanowisko pracy, wnioskodawca nie zwracał uzyskanej pomocy za okres, w którym uprzednio skierowany bezrobotny pozostawał w zatrudnieniu (§ 4 pkt 5 i 6). Strony umowy uznały wszystkie jej postanowienia za istotne (§ 7 pkt 1). W przypadku niedotrzymania przez wnioskodawcę któregokolwiek z warunków umowy, Urząd mógł odstąpić od wykonania umowy ze skutkiem natychmiastowym, zawiadamiając wnioskodawcę na piśmie (§ 7 pkt 2).

(umowa k. 13-15, okoliczności bezsporne)

Warunki, jakie winna spełniać osoba bezrobotna kierowana do pozwanego, określało zgłoszenie krajowej oferty pracy. W pkt 25 zgłoszenia zatytułowanym „Wymagania – oczekiwania pracodawcy” wskazano: wykształcenie – średnie techniczne, staż pracy – minimum 3 miesiące instalator systemów alarmowych, umiejętności, uprawnienia – technik informatyk kwalifikowany pracownik zabezpieczenia technicznego, inne (język – poziom znajomości) – pracownik ochrony fizycznej angielski komunikatywny.

Wymagany przez pozwanego staż pracy wynikał z faktu, iż firma znajdowała się w fazie rozwoju, przez co brak było możliwości szkolenia kandydata, który musiał być samodzielny od pierwszego dnia pracy. Dyplom technika informatyka miał potwierdzać umiejętności posługiwania się komputerem, po zainstalowaniu systemu alarmowego wymagał on bowiem skonfigurowania do potrzeb obiektu i klienta. Wpis na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego dawał z kolei gwarancję, że osoba starająca się o zatrudnienie nie ma kontaktu ze środowiskiem przestępczym oraz posiada odpowiednie wykształcenie i kwalifikacje. Wpis ten miał przy tym zasadnicze znaczenie dla pozwanego, który zajmował się instalacją systemów alarmowych. Osoba dokonująca takiej instalacji dysponuje kodami administratora, pozwalającymi na wykonanie wszystkich możliwych operacji w danym systemie, w tym na rozbrojenie i uzbrojenie systemu, niezależnie od właściciela. Przedmiotowy wpis dawał pozwanemu pewność, iż zatrudnia osobę niekaraną i rzetelną, przy czym pozwany, z uwagi na profil prowadzonej działalności, był ustawowo zobowiązany do weryfikacji zatrudnianych pracowników pod kątem niekaralności.

(dowód z przesłuchania pozwanego 00:04:12-00:23:50 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 17 maja 2019 roku, k. 94, zgłoszenie krajowej oferty pracy k. 29, okoliczności bezsporne)

Powód w ramach przedmiotowej umowy skierował do pozwanego jedną osobę bezrobotną – K. K., która z dniem 6 kwietnia 2016 roku podjęła pracę na pełen etat na stanowisku technik informatyk, instalator systemów alarmowych, pracownik ochrony.

Za okres pierwszych 12 miesięcy pracy (okres refundowany) powód przyznał pozwanemu refundację w łącznej wysokości 21.600 zł oraz odprowadził z tytułu składki na ubezpieczenie społeczne łączną kwotę 3.900,96 zł.

Przed upływem okresu 24 miesięcy K. K. wypowiedział stosunek pracy ze skutkiem na dzień 31 października 2017 roku, o czym pozwany powiadomił powoda przesyłając mu świadectwo pracy. W następstwie powyższego powód wznowił rekrutację na zwolnione stanowisko pracy. W ramach przeprowadzonej rekrutacji do pozwanego w dniach 15 i 16 listopada 2017 roku skierowano po dwie osoby bezrobotne, natomiast w dniu 28 listopada 2017 roku jedną osobę bezrobotną. Żadna ze skierowanych do pozwanego osób nie spełniała wszystkich wymagań określonych w pkt 25 zgłoszenia krajowej oferty pracy, w szczególności nie posiadała wpisu na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego.

(dowód z przesłuchania pozwanego 00:04:12-00:23:50 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 17 maja 2019 roku, k. 94, dyspozycja wypłaty środków k. 16, skierowanie do pracodawcy k. 39, k. 40, k. 41, k. 42, k. 43, świadectwo pracy k. 44-45, oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę k. 47, umowa o pracę k. 92-93)

Pismem z dnia 4 lipca 2018 roku powód wezwał pozwanego do zwrotu wypłaconej refundacji w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby, tj. 5.449,56 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc, tj. od dnia 21 września 2016 roku do dnia wezwania do zapłaty w wysokości 486,73 zł.

W piśmie z dnia 4 września 2018 roku pozwany poinformował powoda, iż nie naruszył warunków umowy z dnia 5 kwietnia 2016 roku. Wyjaśnił, iż w zgłoszeniu krajowej oferty pracy określił wymagania stawiane przyszłym pracownikom, które nie zostały spełnione przez osoby bezrobotne kierowane na zwolnione stanowisko przez powoda.

(wyliczenie refundacji podlegającej zwrotowi k. 17, wezwanie do zapłaty k. 18, potwierdzenie odbioru k. 19-20, pismo k. 66-68, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź, jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Sąd oparł się ponadto na dowodzie z przesłuchania osoby reprezentującej pozwanego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlega oddaleniu.

Strona powodowa dochodziła w niniejszej sprawie roszczeń wynikających z umowy z dnia 5 kwietnia 2016 roku o refundację części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społecznie skierowanych bezrobotnych do 30-go roku życia. Umowa zawarta została w oparciu o art. 150f ustawy z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. 2018, poz. 1265), zgodnie z którym:

1. Starosta może zawrzeć umowę, na podstawie której refunduje pracodawcy lub przedsiębiorcy przez okres 12 miesięcy część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społecznie skierowanych bezrobotnych do 30 roku życia, w wysokości uprzednio uzgodnionej, nieprzekraczającej jednak kwoty ustalonej jako iloczyn liczby zatrudnionych skierowanych bezrobotnych w miesiącu oraz kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującej w ostatnim dniu zatrudnienia każdego rozliczanego miesiąca i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia.
2. Starosta nie może zawrzeć umowy, o której mowa w ust. 1, z pracodawcą, u którego w okresie ostatnich 6 miesięcy przed złożeniem wniosku nastąpiło zmniejszenie zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy.
3. Pracodawca lub przedsiębiorca są obowiązani, stosownie do zawartej umowy, do utrzymania w zatrudnieniu w pełnym wymiarze czasu pracy skierowanego bezrobotnego przez okres, za który dokonywana jest refundacja, o której mowa w ust. 1, oraz przez okres 12 miesięcy po zakończeniu tej refundacji.
4. Niewywiązanie się z warunków, o których mowa w ust. 3, powoduje obowiązek zwrotu uzyskanej pomocy w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty.
5. W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy lub wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego

bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 12 miesięcy, o którym mowa w ust. 3, starosta kieruje na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego.

6. W przypadku odmowy przyjęcia skierowanego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca lub przedsiębiorca zwracają uzyskaną pomoc w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty. W przypadku braku możliwości skierowania bezrobotnego przez urząd pracy na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca lub przedsiębiorca nie zwracają uzyskanej pomocy za okres, w którym uprzednio skierowany bezrobotny pozostawał w zatrudnieniu.

7. Refundacja, o której mowa w ust. 1, jest udzielana zgodnie z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.

Zgodnie z treścią zawartej między stronami umowy oraz w myśl powołanego przepisu strona pozwana zobowiązana była zatrudnić jedną osobę bezrobotną skierowaną przez powoda w pełnym wymiarze czasu w okresie refundacji od dnia 6 kwietnia 2016 roku do dnia 5 kwietnia 2017 roku oraz przez okres 12 miesięcy po zakończeniu tej refundacji, a zatem do dnia 5 kwietnia 2018 roku. Pozwany zobowiązany był w szczególności, zgodnie z § 2 pkt 5 umowy, do utrzymania w zatrudnieniu skierowanego bezrobotnego przez wyżej wskazany okres czasu, czyli łącznie przez okres 24 miesięcy od dnia zatrudnienia skierowanego bezrobotnego. W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 k.p. lub wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 12 miesięcy, przypadających po ustaniu refundacji, powód zobowiązany był do skierowania na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego. Sytuacja, o której mowa wyżej, miała miejsce na gruncie niniejszej sprawy, umowa zawarta przez pozwanego ze skierowanym przez powoda bezrobotnym została bowiem przez tę osobę wypowiedziana ze skutkiem na dzień 31 października 2017 roku (a więc już po upływie okresu refundacji, ale przed upływem okresu 24 miesięcy), w następstwie czego powód wznowił proces rekrutacji na zwolnione stanowisko pracy. W jego toku do pozwanego zostało skierowanych pięć osób, z których jednak żadna nie została zatrudniona, w następstwie czego powód wystawił na pozwanego wezwanie do zapłaty i zażądał zwrotu proporcjonalnie wyliczonej kwoty refundacji.

Dokonując oceny zasadności działania powoda rozpocząć należy od przypomnienia, że w ramach przedmiotowej umowy (§ 1 pkt 3) powód zobowiązał się do skierowania do pozwanego bezrobotnego, którego kwalifikacje odpowiadają wymaganiom określonym we wniosku o refundację. Jednym z załączników do wniosku było zgłoszenie krajowej oferty pracy, w którym to dokumencie pozwany określił m.in. informacje dotyczące zgłoszonego miejsca pracy (technik informatyk) oraz wymagania/oczekiwania pracodawcy. I tak pozwany wymagał od przyszłego pracownika w szczególności wykształcenia średniego technicznego, trzymiesięcznego doświadczenia na stanowisku instalatora systemów alarmowych oraz legitymowania się wpisem na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego prowadzoną przez komendanta wojewódzkiego Policji. Wpis, o którym mowa, zgodnie z art. 27 ust. 1 w zw. z art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 roku o ochronie osób i mienia (t.j. Dz.U. 2018, poz. 2142), uprawnia do wykonywania czynności zabezpieczenia technicznego, polegającego na: a) montażu elektronicznych urządzeń i systemów alarmowych, sygnalizujących zagrożenie chronionych osób i mienia, oraz eksploatacji, konserwacji i naprawach w miejscach ich zainstalowania, b) montażu urządzeń i środków mechanicznego zabezpieczenia oraz ich eksploatacji, konserwacji, naprawach i awaryjnym otwieraniu w miejscach zainstalowania. Zgodnie z art. 27 ust. 2 ustawy, na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego wpisuje się osobę, która:

- ukończyła 18 lat,

- posiada obywatelstwo polskie lub obywatelstwo innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,

- ma pełną zdolność do czynności prawnych,

- nie była skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne i nie toczy się przeciwko niej postępowanie karne o takie przestępstwo,

- posiada nienaganną opinię wydaną przez właściwego ze względu na jej miejsce zamieszkania komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, sporządzoną na podstawie aktualnie posiadanych przez Policję informacji albo - w przypadku obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz obywatela polskiego zamieszkałego na terenie tych państw - przez organ odpowiedniego szczebla i kompetencji tych państw, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby,

- posiada zdolność fizyczną i psychiczną do pracy stwierdzoną orzeczeniem lekarskim, wydanym przez lekarza uprawnionego do przeprowadzania badań, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 229 § 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2018 r. poz. 917, 1000, 1076, 1608 i 1629),

- posiada wykształcenie co najmniej zawodowe techniczne o specjalności elektronicznej, elektrycznej, łączności, mechanicznej, informatycznej lub ukończyła kurs pracownika zabezpieczenia technicznego albo została przyuczona do wymienionych zawodów na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (Dz. U. z 2018 r. poz. 1267).

Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że w myśl art. 22 ust. 3 pkt 4 ustawy o ochronie osób i mienia, organ koncesyjny może cofnąć koncesję albo zmienić jej zakres ze względu na dopuszczenie do wykonywania zadań kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej lub kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego osoby niewpisanej na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego. W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, iż zakres oferowanego przez pozwanego stanowiska obejmował instalację systemów alarmowych oraz ich konfigurację, co implikuje konstatację, iż legitymowanie się przez osobę bezrobotną omawianym wpisem było warunkiem sine qua non otrzymania zatrudnienia.

W dalszej kolejności wyjaśnić należy, że stosownie do treści § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14 maja 2014 roku w sprawie szczegółowych warunków realizacji oraz trybu i sposobów prowadzenia usług rynku pracy, powiatowy urząd pracy pozyskuje i realizuje oferty pracy od pracodawców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwanych dalej "pracodawcami krajowymi", zwane dalej "krajowymi ofertami pracy", które dotyczą zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy. Zgłoszenie krajowej oferty pracy obejmuje dane dotyczące m.in. oczekiwań pracodawcy krajowego wobec kandydatów do pracy, w tym: poziom wykształcenia, umiejętności, uprawnienia, doświadczenie zawodowe, znajomość języków obcych z określeniem poziomu ich znajomości oraz szczególne zainteresowanie zatrudnieniem kandydatów z państw (...) (§ 6 ust. 2 rozporządzenia). Po przyjęciu krajowej oferty pracy do realizacji powiatowy urząd pracy sprawdza, czy wśród osób zarejestrowanych w tym urzędzie są kandydaci spełniający wymagania określone w ofercie pracy. W przypadku braku kandydatów spełniających wymagania określone w krajowej ofercie pracy powiatowy urząd pracy niezwłocznie informuje o tym pracodawcę oraz przekazuje innym powiatowym urządcom pracy informacje o braku możliwości realizacji oferty, wykorzystując internetową bazę ofert pracy (§ 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia). Zgodnie zaś z treścią § 19 ust. 1 rozporządzenia, Powiatowy urząd pracy kieruje do pracodawcy krajowego, który zgłosił krajową ofertę pracy, osobę zarejestrowaną, dla której proponowana praca spełnia kryterium odpowiedniej pracy w rozumieniu ustawy. W myśl powołanych przepisów, jak również postanowień umowy stron (§ 3 pkt 3), oczywiste jest, iż powód zobowiązany był skierować do pozwanego wyłącznie osoby, które spełniały zastrzeżone przez pozwanego w zgłoszeniu krajowej oferty pracy wymagania. Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że nie ma racji pełnomocnik powoda wywodząc, że wobec skreślenia przez pozwanego dwóch stanowisk pracy w rubryce 9 i 11 zgłoszenia, wystarczającym było, aby osoba bezrobotna legitymowała się wyłącznie wykształceniem technik informatyk. Wprawdzie podzielić należy stanowisko powoda, iż wobec ostatecznej treści rubryk 9 i 11, odpowiedniej modyfikacji winna ulec także treść rubryki nr 26 (poszukiwany na stanowisko technik informatyk pracownik raczej nie miał za zadanie dozoru obiektów), to jednocześnie powód zdaje się całkowicie ignorować treść rubryki 25, precyzującej wymagania pracodawcy. Tam zaś pozwany jednoznacznie określił, że poszukuje osób z odpowiednim wykształceniem, stażem pracy oraz legitymujących

się wpisem na listę kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego. Jak wynika z dokumentów w postaci skierowań do pracodawcy, jak również z zeznań prezesa pozwanej Spółki (...), żadna z pięciu skierowanych do pozwanego osób nie spełniała kryteriów, o których mowa w przywołanej rubryce 25, w szczególności żadna z tych osób nie miała stosownego doświadczenia oraz nie była wpisana na w/w listę. Osoby te posiadały wyłącznie odpowiednie wykształcenie oraz – w przypadku niektórych z nich – władały językiem angielskim. Skoro więc powód skierował do pozwanego osoby bezrobotne o nieodpowiednich kwalifikacjach, nie sposób uznać, aby po stronie pozwanego powstał obowiązek ich zatrudnienia. Odmienna konstatacja oznaczałaby w istocie, że powód może kierować do pracodawcy dowolne osoby, wedle swojego uznania, nie bacząc na wymagane kwalifikacje, doświadczenie, umiejętności, pracodawca zaś w obawie przed utratą refundacji miałby obowiązek je zatrudnić. Taka wykładnia praw i obowiązków stron nie tylko nie znajduje żadnego uzasadnienia w zasadach logicznego rozumowania i wiedzy życiowej, ale nadto wypaczałaby sens umowy stron. Wprawdzie na mocy jej postanowień na pozwanym ciążył obowiązek zatrudnienia skierowanej do niego osoby bezrobotnej i jego utrzymania przez okres 24 miesięcy, a w przypadku ustania stosunku pracy ze skierowanym bezrobotnym, obowiązek przyjęcia do pracy kolejnego bezrobotnego skierowanego przez powoda na co najmniej okres uzupełniający, to jednocześnie powinność ta konstytuowała się li tylko w przypadku, gdy powód kierował do pozwanego osobę, której kwalifikacje odpowiadają wymaganiom określonym we wniosku o refundację, o czym przesądza treść § 1 pkt 3 umowy. W realiach niniejszej sprawy nie sposób zatem uznać, że pozwany nie wywiązał się z obowiązku zatrudnienia skierowanego bezrobotnego przez okres 24 miesięcy, czy też odmówił przyjęcia skierowanego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, skoro wszystkie skierowane do niego w listopadzie 2017 roku osoby nie spełniały kryteriów zatrudnienia. O czym była już mowa, to obowiązkiem powoda było znalezienie osoby z odpowiednimi kwalifikacjami i skierowanie jej do pozwanego. Powód powyższemu obowiązkowi nie zdołał sprostać, co wyłącza zastosowanie sankcji z § 4 pkt 6 umowy. W świetle powyższych rozważań nie może bowiem budzić wątpliwości, iż zaistniała na gruncie niniejszej sprawy sytuację należy postrzegać, jako przypadek braku możliwości skierowania bezrobotnego przez urząd na zwolnione stanowisko pracy. W takim zaś przypadku, wnioskodawca nie zwraca uzyskanej pomocy. Sąd oczywiście ma świadomość, iż owo niezwrócenie uzyskanej pomocy dotyczy okresu, w którym uprzednio skierowany bezrobotny pozostawał w zatrudnieniu, niemniej jednak w ocenie Sądu takie zastrzeżenie pozostaje nie tylko w sprzeczności z celem umowy o refundację, ale także z samymi jej postanowieniami. Gdyby bowiem literalnie przyjmować treść tegoż § 4 ust. 6 zd. 2 (który stanowi powielenie art. 150f ust. 6 ustawy o promocji zatrudnienia (...)), a więc uznawać, że nawet w przypadku, gdy z obiektywnych przyczyn urząd nie może skierować do pracodawcy bezrobotnego na zwolnione stanowisko, wnioskodawca musi zwrócić uzyskaną pomoc za okres, przez który uprzednio skierowany bezrobotny winien jeszcze świadczyć pracę, całkowicie zbędne byłoby zdanie pierwszego omawianego paragrafu. W istocie przecież nieważne byłoby, czy to wnioskodawca odmawia przyjęcia skierowanego bezrobotnego, czy też urząd nie ma możliwości skierowania takiej osoby do wnioskodawcy, skoro w obu przypadkach wnioskodawca musiałby zwrócić uzyskaną pomoc proporcjonalnie do niewykorzystanego okresu zatrudnienia. Co więcej na gruncie tak rozumianego przepisu łatwo sobie wyobrazić sytuację jego instrumentalnego wykorzystywania przez urzędy pracy, które tak naprawdę nie musiałyby podejmować żadnych działań, aby znaleźć bezrobotnego na zwolnione miejsce i w ten sposób przynajmniej częściowo odzyskiwałyby wypłaconą refundację. Co istotne w takim przypadku pracodawca nie dysponowałby żadnymi środkami, które mógłby przeciwstawić takiemu postępowaniu. W ocenie Sądu treść zdania drugiego § 4 ust. 6 w sposób jasny dowodzi, że strony umowy chciały w sposób odrębny uregulować obowiązki wnioskodawcy w zależności od tego, czy do niezatrudnienia nowej osoby dochodzi z jego winy, czy też z przyczyn od niego niezależnych. W konsekwencji Sąd uznał, że po stronie pozwanego nie powstał obowiązek zwrotu wyliczonej proporcjonalnie kwoty refundacji.

Na koniec wyjaśnić należy, że nawet gdyby nie podzielić powyższego stanowiska, zdaniem Sądu żądanie powoda, jako sprzeczne z zasadami współzycia społecznego (art. 5 k.c.), winno podlegać oddaleniu. Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Wykonywanie prawa podmiotowego w sposób sprzeczny z tymi kryteriami jest bezprawne i z tego względu nie korzysta z ochrony jurysdykcyjnej. Norma zawarta w tym przepisie ma charakter wyjątkowy i może być stosowana tylko po wykazaniu wyjątkowych okoliczności, w sytuacji, gdy w inny sposób nie można zabezpieczyć interesu osoby zagrożonej wykonaniem prawa podmiotowego przez inną osobę (por.

m.in. wyrok SN z dnia 17 października 1969 roku, III CRN 310/69, OSNCP 1970/6/115) oraz w tych szczególnych przypadkach, w których wykorzystywanie uprawnień wynikających z przepisów prawa prowadziłyby do skutku nie aprobowanego w społeczeństwie ze względu na przyjętą w społeczeństwie zasadę współzycia społecznego. Jak podnosi się w judykaturze, treść art. 5 k.c. oznacza odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązującej w stosunkach cywilnoprawnych i zasady lojalności wobec partnera (por. m.in. wyrok SN z dnia 3 października 2000 roku, I CKN 308/00, LEX nr 52468; wyrok SN z dnia 4 października 2001 roku, I CKN 871/00, LEX nr 52659). W orzecznictwie Sądu Najwyższego akcentuje się ponadto moralny wymiar zasad współzycia społecznego, podkreślając, że stwierdzenie nadużycia prawa wymaga skonkretyzowania działań, które pozostają w sprzeczności z normami moralnymi godnymi ochrony i przestrzegania w społeczeństwie. Na treść zasad współzycia społecznego składają się przy tym akceptowane i godne ochrony reguły rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych (por. m.in. wyrok SN z dnia 3 lutego 1998 roku, I CKN 459/97, LEX nr 78424). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy powtórzyć należy, że pozwany utrzymał zatrudnienie pierwszego bezrobotnego za cały okres refundacji (ten kończył się w dniu 5 kwietnia 2017 roku, zaś umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31 października 2017 roku), po ustaniu stosunku pracy poinformował o tym powoda, pozostawał również w gotowości do zatrudnienia nowej osoby w sytuacji, w której spełniałaby ona kryteria określone we wniosku. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw, aby w sytuacji, w której żadna osoba bezrobotna nie spełniała w/w kryteriów, obarczać pozwanego sankcją za niewywiązanie się z obowiązku utrzymania zatrudnienia przez okres 24 miesięcy. Uwzględnienie żądania powoda w takim przypadku byłoby sprzeczne z poczuciem sprawiedliwości, godzące w zasady uczciwości obowiązującej nie tylko w stosunkach cywilnoprawnych, ale również międzyludzkich oraz reguły rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych.

Mając na uwadze całość przeprowadzonych wyżej rozważań Sąd oddalił powództwo w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że powództwo było zasadne w całości, a tym samym powód winien zwrócić pozwanemu poniesione przezeń koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.